

henvende Opmærksomheden paa, om det ikke, sidste Gang denne Sag var under Forhandling, var en Hovedbetragtning, som den ærede Rigsdagsmand gjorde gjældende, at vi skulde vogte os for en saadan Forening af den særlige og sælles Finantsminister; forbi vi derved vilde begaae en overordentlig stor politisk Feil, et Overtagelse imod de andre Landsdele, og kommer nu den ærede Rigsdagsmand ikke idag, idetmindste i Begyndelsen af sin Tale, thi jeg kan ikke nægte, at til Slutningen kom han tilbage til det Samme, som han fremhævede ved Sagens første Behandling, til det Modsatte og advarede imod at gaae ind paa denne Ordning, fordi den vilde være et Overtagelse fra Monarchiets Side imod os. Det er factist, at forrige Gang lagde den ærede Rigsdagsmand Hovedvægten paa, at vi gjorde et Overtagelse imod Monarchiet og de andre Landsdele, og idag har han lagt Hovedvægten paa, at Monarchiet ved denne Foranstaltning gjør et Overtagelse, som er faretruende for os. Den ærede Rigsdagsmand sagde, at han havde aldrig talt for en foederativ Stat; jeg veed virkelig ikke, hvad det vil sige, naar den ærede Rigsdagsmand staaer og forfægter, at vi skulde have Ministre og en parlamentarisk Regjering for os selv; og at det staaer i vor Magt at frentvinge Forandringer deri. Selv om vi staae en Streg over hvad der virkelig her er fremhævet med Rette, at disse Ministre sidde i Geheimstatsraadet, saa er det dog aabenbart, at naar den enkelte Landsdeel havde en saa udvidet Myndighed, og det Hele ikke derved falbt fra hinanden, fik den ialtsald et Skin af, at den havde Myndighed over det Hele. Iøvrigt skal jeg bemærke, at vi ikke kunne komme bort fra, at Kongerigets Ministre sidde i Geheimstatsraadet, ved at sige, at det ikke behøver at være saaledes. Det er netop efter min Opfattelse hele Ulykken ved den ærede Rigsdagsmands Fremstilling, at medens han paa et Standpunkt lægger os den tunge Nødvendighed, Virkeligheden, paa Sinde og fremstiller os den med de stærkeste Farver, fremstiller han den paa et andet Standpunkt som Noget, der ikke i Virkeligheden er tilfede, og argumenterer derfra, ved at sige: det behøver ikke at være saaledes; men derfor siger jeg, lad os tage Sagen, som den i Virkeligheden

er; da vil det blive anderledes, og hans Fremstilling vil da ikke kunne bestaae. Jeg skal iøvrigt kun gjøre opmærksom paa, hvad jo Alle kjende, den vanstelige Stilling, hvori vi for Dieblirket befinde os, og jeg har derfor hørt utale fra alle Sider, at det vilde være ønskeligt, at de Mænd, som Hans Majestæt har valgt til sine Raadgivere, og som have ført Sagen til det Standpunkt, hvorpaa den nu staaer, bleve ved at føre Underhandlingen tilende; men jeg vil da spørge, er det saa rigtigt at gaae Regjeringen saa nær i dette Dieblirk? Dernæst skal jeg henlede det høje Things Opmærksomhed paa, hvad Følgen vil blive, dersom vi vedtage det Forslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning). Sagen vil da stille sig saaledes, at Hans Majestæt har Valget imellem enten at opløse Rigsdagen eller at affbedige Ministeriet og danne et nyt; men det Sidste kan Hans Majestæt, det kunne vi sige os selv, ikke paa nogen Maade gjøre; thi Hans Majestæt kan ikke lade sig fratvinge et Ministerium ved et Attentat paa det kongelige Prærogativ; Hans Majestæt maa derved finde sin Værdighed krænkert og har derfor ikke at gjøre Andet end at opløse Folkethinget, sende os hjem, udskrive nye Valg og udstede en provisorisk Finantslov. Det vil blive Følgen, dersom vi stemme for det af den ærede Rigsdagsmand stillede Forslag.

**A. Sage:** Da jeg ikke synes, det er rigtigt eller ønskeligt at forlænge denne Forhandling synderligt, skal jeg kun tillade mig et Par Ord. Selv om man vilde understkrive Alt, hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har sagt, er der dog et Punkt, som det vilde være umuligt at understkrive, og det er, naar han siger, at den Forholdsregel, Udnevnelsen af Hans Majestæt af Monarchiets Finantsminister til at møde her som Kongerigets ansvarlige Finantsminister, er os paatvungen. Det er urigtigt, det er umuligt, eftersom Sagen er gaaet, at forsvare denne Paastand. Det maa være mig tilladt at erindre om, at jeg fra det første Dieblirk har protesteret imod den Maade, hvorpaa Underrigsministeren traadte op som Bestyrer